

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl v senátě ve složení předseda senátu JUDr. Ivo Poštolka a přísedící Irena Horová, DiS., a Mgr. Zdeněk Vých v hlavním líčení konaném dne 14. ledna 2020

takto:

Obžalovaný

Tomáš V [redacted], narozený [redacted] v Kladně, zaměstnán jako obsluha čerpací stanice Shell, trvale bytem [redacted],

je vinen, že

v době od 6:00 hodin do 10:15 hodin, dne 19. 5. 2019, v Kladně, v ulici Čs. Armády, v bytě v 1. patře domu č. p. [redacted], se záměrem přimět poškozenou Patricii V [redacted] k pohlavnímu styku vzal z chodby její mobilní telefon, načež se na poškozené dožadoval soulože nebo orálního uspokojení pod pohrůzkou, že jinak jí telefon nevrátí a zničí jej, v kuchyni bytu poškozenou osahával na prsou a hýždích, ačkoli se tomu poškozená bránila odstrkováním rukou, v ložnici poté poškozenou strhl na postel a požadoval po ní orální sex, načež s poškozenou ležel na posteli, osahával ji přes její odpor na prsou, hýždích a rozkroku, znovu jí vyhrožoval zničením mobilního telefonu, strkal jí prsty do pochvy a když se k němu poškozená otočila čelem, silou jí natlačil hlavu ke svému rozkroku a zasunul jí svůj obnažený penis do úst, načež svého jednání zanechal a vrátil jí všechny věci,

tedy

jiného násilím donutil k pohlavnímu styku a spáchal takový čin jiným pohlavním stykem provedeným a způsobem srovnatelným se souloží,

čímž spáchal

zločin znásilnění podle § 185 odstavec 1, 2 písmeno a) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 185 odstavec 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **24 (dvaceti čtyř) měsíců**.

Podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se mu výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **36 (třiceti šesti) měsíců**.

Odůvodnění:

1. Státní zástupce Okresního zastupitelství v Kladně podal ke zdejšímu soudu obžalobu pro skutek popsany shodně se skutkovou větou výroku tohoto rozsudku. Soud na základě dále rozebraného dokazování shledal, že skutek se stal tak, jak uváděla obžaloba.
2. **Obžalovaný Tomáš V. [REDAKCE]** uvedl, že se s poškozenou seznámil na čerpací stanici, kde pracoval. Poškozená si tam chodila kupovat jídlo a cigarety. Povídali si, a když mu řekla, že má problémy s bydlením, nabídl jí podnájem pokoje ve svém bytě. Předtím pokoj nikdy nepronajímal, ale přišlo mu to jako dobrý nápad, že doma někdo uklidí a uvaří. Poškozená se k němu nastěhovala 1. 12. 2018. Domluvili se, že mu bude platit 4 000 Kč, ale když mu měla v lednu zaplatit za prosinec, dala mu jen 2 500 Kč s tím, že má málo peněz. Obžalovaný to respektoval, ale když se to další měsíc opakovalo a zaplatila mu opět jen 2 500 Kč, tak už jí řekl, že to tak dál nepůjde. Měli normální vztah jako spolubydlíci, skamarádili se. Poškozená pracovala v nočním klubu v Praze, obžalovaný se za ní byl podívat. Klub byl plný, byly tam prostitutky, poškozená tancovala ve spodním prádle u tyče, zákazníci jí za prádlo strkali peníze. Říkala mu, že je to práce jako každá jiná, ale obžalovaný ji chtěl „vést dobrou cestou“ a říkal jí, že by se měla živit jinak. Žádné návrhy jí nečinil, i když poznámky vůči jejímu zaměstnání „občas samozřejmě byly“. Během vztahu se jednou nebo dvakrát pohádali kvůli tomu, že z práce přišla opilá tak, že se motala a padala.
3. Poškozená měla třicátiny dva měsíce před jeho padesátinami a tak ho napadlo, že jim jako společný dárek dá společnou dovolenou v Egyptě, jeli tam společně se synem obžalovaného. Dovolena ho přišla na 40 000 Kč. Poškozená se na dovolené seznamovala s jinými muži a třeba odjela na půl dne pryč, aniž se synem věděli, kde je. Chovala se vyloženě vyzývavě, dělalo jí dobře, že je pro Egyptany atraktivní. Obžalovaný byl naštvaný, že jí „jako blbec“ zaplatil dovolenou bez ohledu na to, že u něj měla dluh na nájmu a poškozená pak s nimi vůbec nebyla. Říkal jí, že se mu to nelíbí. Asi byl naivní a myslel si, že když pro ni něco udělá, tak mu to vrátí.
4. V březnu poškozená do práce již moc nechodila a místo toho, aby zaplatila nájem, si od obžalovaného půjčila 4 000 Kč. V dubnu pak již přestala pracovat úplně s tím, že jí vyhodili a že mu vše splatí, až si něco najde. Tlačil na ni, že musí platit nájem. Pořád kvůli tomu měli nějaké „dohady“.
5. Obžalovaný dne 18. 5. 2019 slavil své padesáté narozeniny společně s kolegyní, která měla také narozeniny. Oslava probíhala normálně, přišla tam i poškozená a její přítel, toho před tím viděl jen jednou. Poškozené sice nabízel, že si ho může přivést domů, ale nikdy té možnosti nevyužila. Obžalovaný měl s poškozenou domluvené, že poškozená vystoupí na oslavě v rámci programu jako tanečnice v extravagantním kostýmu, sám měl kostým ve stylu Dana Nekonečného. Obžalovaný pil přiměřeně pivo a měl i několik panáků, byl jen „společensky unavený“. Poškozená odešla s přítelem kolem půlnoci, prý kvůli tomu, že její přítel chtěl jí někam jinam. Bylo na ní vidět, že pila alkohol, šišlala a říkala věci, které „normálně člověk neříká“. Slavilo se až do čtyř ráno, poté si obžalovaný vzal taxi domů. Kolem šesté hodiny ranní přijela poškozená, povídali si a pak šli spát. Když se odpoledne probudili, najedli se a jeli na čerpací stanici pro cigarety, požádal poškozenou, aby mu pomohla přivést dárky z oslavy. Říkala mu, že pak jede za přítelem. Obžalovaný jí připomínal, že musí vyřešit svůj dluh. Dlužila mu už 19 000 Kč a každý

týden jen slibovala, že zaplatí. Již týden před oslavou jí upozornil, že musí zaplatit, nebo se odstěhovat, a po oslavě už jí řekl, že má na zaplacení poslední den. Poškozená mu slíbila, že to s přítelem vyřeší a že mu večer peníze přiveze. Místo toho však obžalovaného následující den v půl druhé ráno vzbudila policie.

6. Podání trestního oznámení si obžalovaný vysvětluje tak, že poškozené před tím řekl, že kdy nezaplatí, tak si sbalí kufry a půjde. Po propuštění z policejní cely se ji nijak nesnažil kontaktovat, jel domů, kde zjistil, že poškozená má již sbalené věci. Za dalších 15 minut na něj zvolila policie, že poškozená je dole a že se ho bojí. Poté již poškozenou nekontaktoval ani s ní nemluvil.
7. Ke své osobě obžalovaný uvedl, že je rozvedený, má dvě děti ze dvou různých vztahů. S matkou svého 14 letého syna se opakovaně k sobě vraceli a rozcházeli, naposledy vztah skončil v září 2018. S alkoholem problémy nemá, má rád pivo, občas si dá kolu s rumem. Normálně pracuje, platí své účty, spoří. V bytě má nového podnájemníka.
8. **Poškozená Kateřina Patricia V** uvedla, že se s obžalovaným seznámila na čerpací stanici, kde obžalovaný pracoval a ona ji měla cestou domů. Obžalovaný jí nabídl, že má prázdný pokoj a může u něj bydlet. Vzhledem k tomu, že měla v průběhu času víc podnájmů, nepamatuje si, na jaké částce se přesně ústně dohodli, fakticky mu zaplatila 2 500 Kč. Rozuměli si, povídali si o problémech, byl to přátelský vztah. Poškozená pracovala v noci jako tanečnice v barech v Praze, takže se vídali podle toho, jaké měl obžalovaný směny, některé dny se nepotkali vůbec. Jednou se za na ni obžalovaný se synem přijeli i podívat do práce, i když jde pouze o tanec, bylo jí to nepříjemné, styděla se. Zpočátku bylo vše v pořádku, ale postupně se dostala do finančních problémů, měla málo směn a nebyla schopná obžalovanému za pokoj platit. Dohodli se, že mu zaplatí, až bude mít víc peněz. Obžalovaný to „vzal normálně“, nijak na ní netlačil. Neví, kolik mu cekem dluží na nájem, není pravda, že by si od něj ještě zvlášť půjčovala 4 000 Kč. Konflikty mezi nimi nebyly, někdy měl na ní obžalovaný sexuální narážky, ale to brala jako legraci, na takové věci byla zvyklá z práce. Chodila před ním normálně v tepláčkách a mikíně. Brala ho jako fajn člověka, kamaráda. Nikdy by jí nenapadlo něco víc. V době soužití s obžalovaným měla přítele (svědka A), který pro ni jezdil k obžalovanému, protože bydlel u babičky, která jeho přítelkyně neměla ráda. Nahoru do bytu k ní nechodil. S obžalovaným se její přítel před oslavou padesátin viděl jen jednou, když bylo potřeba rozvést pozvánky.
9. K třicátým narozeninám dostala od obžalovaného dovolenou v Egyptě, bylo to první dovolená v jejím životě. Nic zvláštního se tam mezi ní a obžalovaným nestalo, ani jí obžalovaný nedělal žádné návrhy. Měl vůči ní majetnické sklony, mrzelo ho, když jednou na půl dne odjela s průvodcem do Hurghady a vyčítal jí, že mu zkasila dovolenou, protože chtěla být sama. Po dovolené se jejich soužití změnilo, stále spolu sice vycházeli bez problémů, ale obžalovaný jí dovolenou vyčítal.
10. Na oslavu padesátin obžalovaného si poškozená připravila jako dárek vystoupení orientálního tance a vyrobila obžalovanému kostým Daniela Nekonečného. Na oslavě pila rum s kolou, ale minimálně. Dorazil i její přítel. Spolu s ním a s kamarádkou obžalovaného pak z oslavy odešla, šli do baru, kde dál pili. Poškozená pak už pila nealkoholické nápoje, protože jí bylo špatně od žaludku a zvracela.
11. Domů se vrátila po páté, spíš k šesté. Nebyla opilá. Obžalovaný seděl v kuchyni u stolu, kouřil a dopíjel nějaký drink, asi rum s kolou. Začal s tím, že na oslavě slyšel něco o její minulosti a chtěl to s ní řešit, ale poškozená na to neměla náladu, chtěla se vyspat a tak šla do svého pokoje. Obžalovaný jí následoval, a i když mu říkala, že to nechce rozebírat, měl pořád nějaké otázky. Sebrala se tedy, že si půjde koupit cigarety, myslela si, že než se vrátí, tak obžalovaný usne a bude klid. Obžalovanému vadilo, že si ho nevšímá, měla v ruce mobilní telefon a psala svému příteli. Sebral jí ho a nechtěl jí ho vrátit, přetahovali se. Obžalovaný měl nějaké sexuální narážky, jako že „kamarád taky rád“. Říkal jí, že jí telefon vrátí za „tohleto“. Poškozená mu říkala, že to snad nemůže myslet vážně. Chtěla odejít z bytu, ale zjistila, že klíče nejsou na botníku, kde je předtím

nechala. Dohadovali se, obžalovaný pořád podmiňoval vrácení telefonu sexuálními praktikami. Bránila se tomu a odmítala to s tím, že něco takového do kamarádství nepatří. Už v kuchyni ji obžalovaný začal osahávat, šahal jí na prsa. Pak jí zatáhl do ložnice, přetahovali se, poškozená se při tom bouchla o postel, tak přišla k modřině na noze. Bránila se, ale proti obžalovanému vážícímu asi 150 kg neměla šanci. Obžalovaný z ní začal strhávat oblečení, osahával jí, ani neví, jak se ti stalo, ale najednou byla bez tílka i kalhot. Po chvíli i bez podprsenky a bez kalhotek. Obžalovaný se jí snažil zavést prsty do přirození, poškozená se třásla a svíjela do klubíčka, obžalovaný jí opakoval, že „to přece není tak hrozný“. Snažila se bránit, ale nějak jí nacpal svůj penis do úst, držel jí hlavu. Neví, jak dlouho to trvalo, měl ztopořený penis, ale k ejakulaci nedošlo (po čtení části výpovědi z přípravného řízení svědkyně objasnila, že si na policii spletla výraz *erektce a ejakulace*), pak jí řekl, že si myslel, že to umí lépe. Poškozená ležela na pulte postele schoulená do klubíčka, plakala a třásla se. Obžalovaný ji pořád osahával a snažil se o „něco“, říkal jí, že „to není přeci nic hrozného“, pořád opakoval „kamarád taky rád“. Nakonec to vzdal s tím, že „na to nemá“. Již dříve jí obžalovaný říkal, že jestli nemá na nájem, že „si to vybere jinak“. Poškozená šla do koupelny, pustila na sebe vodu, brečela a měla strach. Obžalovaný jí potom říkal, že to nebylo nic moc, že si myslel, že to bude lepší, že se přece tolik nestalo a ať si to zkusí ohlásit. Řekla mu, že nic hlásit nebude, ale nedokázala to dostat z hlavy.

12. Ten den už nespala, neví, kdy se probudil obžalovaný, chodil pak kolem ní jako kolem horké kaše, byl takový stažený a dělal, jako že se nic nestalo. Poškozená se snažila s ním nekomunikovat. Zeptal se jí, zda s ním pojedou ke Studničkům do restaurace pro dárky z oslavy, cestou se ještě stavovali pro cigarety na čerpací stanici, kde obžalovaný pracuje. U Studniček nikoho neznala, snažila se, aby se všechno rychle naložilo a ona mohla pryč. Neví přesně, kdy dostala zpátky svůj mobilní telefon, bylo to někdy v době, kdy jeli ke Studničkům. Pomohla obžalovanému ještě vyložit věci z auta, pak si došla pro své věci a počkala, než pro ni přijede přítel. V mezidobí také telefonovala s „Kateřinou“ (svědkyní K██████████), nevěděla, co má dělat, popsala jí, co se stalo a ona jí na to řekla, ať jde na policii. Poškozené se nechťelo, měla strach, že jí nikdo nebude věřit.
13. S přítelem se pak šli projít, byla rozklepaná a ubrečená, přítel z ní tahal, co se stalo, nějakou dobu trvalo, než mu to řekla. Přítel reagoval tak, že by s tím určitě měla jít na policii. Poškozená ale stále nevěděla, co má dělat. Přijel pro ni taxikář a i ten se jí ptal, co se stalo. Poškozená již přesněji neví, co a jak konkrétně mu řekla, snaží se na to celé zapomenout, ale i taxikář jí pak na to řekl, ať to nahlásí na policii a odvezl jí ke služebně. Kdyby tam měla jít sama, pořád by si to rozmyšlela. Od policie jela k lékaři a pak se vrátila do bytu pro své věci a odstěhovala se pryč k příteli a jeho babičce.
14. K následkům činu na její život poškozená uvedla, že má strach ze starších mužů, nedovede si představit, že by měla mít pohlavní styk, pořád to má před očima. Obrátila se na Bílý kruh bezpečí, na který dostala kontakt na policii. V červenci se rozešla s přítelem, nedokázala s ním intimně žít, ale zůstali kamarádi. Léky neužívala, snažila se soustředit na věci, které jí dělají radost. Zkusila se dvakrát vrátit k tanci, ale nešlo to. Až do 16. 9. 2019, kdy nastoupila do výkonu trestu kvůli neplacení výživného, už nikde nepracovala, měla jen pár oprav na autech jako brigádu.
15. **Svědkyně Kateřina K██████████** uvedla, že obžalovaný je její kamarád, na oslavu jeho padesátých narozenin dorazila kolem 18:00 a odjížděla kolem půlnoci. Na oslavě byla i poškozená, kterou svědkyně předtím znala jen krátce. Několikrát ji viděla, když byla u obžalovaného doma na návštěvě. Chovali se k sobě s obžalovaným hezky, svědkyně si z počátku myslela, že spolu chodí, ale nikdy neviděla žádné intimnosti, že by si třeba dali pusy nebo něco takového. Poškozená u obžalovaného chodila v tepláčkách, tílku, namalovaná. Před svědkyní k žádným konfliktům nedocházelo. Obžalovaný se jí zmínil, že mu poškozená dluží na nájmu. Poškozená se živila jako tanečnice, vystoupení měla i na oslavě padesátin obžalovaného. Obžalovaný během večera pil pivo, ale opilý nebyl. Svědkyně s poškozenou chodili na panáky, poškozená byla „v náladě“, bavili se spolu, seděli u jednoho stolu. Před svědkyní se poškozená k mužům vyzývavě nechovála, ale

pořád spolu nebyly. Oslavu svědkyně opustila spolu s poškozenou a jejím přítelem svědkem Janem A■■■■, šli spolu ještě jinam „na drink“. Poškozená měla kolu s nějakým „panákem“, svědkyně neví o tom, že by se mělo poškozené udělat špatně, zvracet jí neviděla. Domů šli kolem páté hodiny ráno, vzali si taxík a poškozenou vyložili u ní doma (tedy u obžalovaného). Za jeden nebo dva dny jí pak poškozená volala, že jí obžalovaný chtěl znásilnit, že jí vzal klíče od bytu a mobil. Poškozená byla rozrušená, plakala. Říkala, že mělo dojít k sexu, že se bránila a obžalovaný jí dal přirození do pusy. Svědkyně neví, proč poškozená volala právě jí, nejsou žádné kamarádky, viděli se jen párkrát. Asi se chtěla svěřit, byla hodně rozrušená, říkala, že jí nezbude než jít obžalovaného udat. Cca po týdnu o tom svědkyně s obžalovaným mluvila a ten jí na to řekl, že doufá, že poškozené nevěří.

16. **Svědék Jan A■■■■** uvedl, že se s poškozenou znají sedm let, z toho šest let spolu měli vztah. Zkoušeli i spolu bydlet u svědkovy babičky, ale soužití nefungovalo, babičce vadily pozdní příchody poškozené a podobně. V květnu roku 2019 poškozená bydlela u obžalovaného. Měla mu za to platit, ale svědek neví přesně kolik. Ví, že měla s placením problémy, zmiňovala se mu o nějakých 4 000 Kč. Svědkyně tancovala, nějaké peníze měla, ale nevydělávala si tak často, jak by chtěla. Ohledně bydlení u obžalovaného svědkovi říkala, že „je v pohodě“, že u něj varí, uklízí. Občas ale docházelo k hádkám, obžalovaný jí např. vyčítal, že přišla domů pozdě či že neuklidila. To pak poškozená chtěla od obžalovaného odejít a říkala, že „na to nemá“. Svědek u obžalovaného doma nikdy nebyl, ale i tak se s poškozenou vídali denně. V klubech dostávala peníze za láhve vypité se zákazníky, tak občas přišla „napítá“. Někdy si stěžovala, že jí v práci někdo osahával. Někdy se chovala vyzývavě, občas měla velký výstřih. Když spolu byli v pánské společnosti, poškozená se bavila se všemi, ale vždy seděla vedle svědka. Svědek ví o tom, že je na internetu video s poškozenou při pohlavním styku, poškozená mu říkala, že to bylo dříve kvůli finančním problémům, ale svědek podle modřiny na jejím těle poznal, že je video staré asi jeden rok. Poškozená mu říkala, že se to stalo jen jednou a bylo to výjimečně kvůli penězům. O tom, že má dítě, mu poškozená nikdy neřekla, ale stejně se to dozvěděl. Když jí s tím pak konfrontoval, tak mu k tomu řekla, „že jí to akorát zkazilo postavu“. Během vztahu několikrát přišel na to, že mu poškozená lhala, např. se dozvěděl, že byla někde úplně jinde, než mu tvrdila. Dovolenu s obžalovaným mu poškozená také nejprve zapírala a tvrdila, že ji dostala jako dárek od kamarádů z Prahy, ale asi po třech dnech se mu přiznala. K jejímu průběhu svědkovi řekla, že na ní byl obžalovaný „hnusný“, že jí vyčítal, že se pořád baví s někým jiným a že mu špatně překládá, ale jinak se jí dovolená líbila.
17. V den oslavy narozenin obžalovaného svědek pracoval a tak na oslavu přišel až kolem 23:00. Viděl taneční vystoupení poškozené, mluvil s obžalovaným. Ten měl něco vypito, ale ne tak, že by se motal. Svědek byl oslavě tak 20 minut, pak šli s „holkama“ (svědek tak zjevně označuje poškozenou a svědkyni K■■■■) na pěší zónu do klubu. Popíjeli alkohol. Poškozená byla v náladě, ale nebylo jí špatně. Povídala si s kamarádkou (míněna svědkyně K■■■■), obě byly unavené. Poškozená od rána připravovala oslavu obžalovaného. Od poškozené svědek slyšel, že na tuto kamarádku měl obžalovaný také „něco zkoušet“. Strávili spolu tak 3 až 4 hodiny, pak si vzali taxi, aby je odvezlo domů. Poškozená vystupovala jako první, poté kamarádka, svědek poslední. Ještě si pak s poškozenou psal, že dorazil v pořádku domů. Poté mu poškozená psala až tak kolem 8 až 9 hodiny ráno, že se něco stalo, ale že to nechce psát do telefonu, že se chce vidět. Svědek poškozenou vyzvedl kolem jedné či druhé hodiny odpoledne. Seděla na bobku, brečela, nemluvila a musel z ní „dolovat“, co se stalo. Popsala mu, že jí obžalovaný orálně znásilnil, že chtěla odejít, ale bylo zamčeno a neměla klíče, obžalovaný jí sebral tašku i mobil a vyhrožoval jí, že ho hodí do vody. Pak poškozenou hodil na postel, klečel na ní. Poškozená svědkovi ukázala, že z toho má modřinu na lýtku, svědek se domnívá, že něco měla i na ruce. Svědka to vůči obžalovanému podráždilo, říkal poškozené, ať jde na policii. Byl s ní pak až do doby, než pro ni přijel taxíkem svědek F■■■■. Poškozená nastupovala do taxíku s tím, že pojedje na policii. U obžalovaného poté již bydlet nechtěla, říkala, že se ho bojí a že se v něm hrozně zklamala.

Konverzaci s poškozenou z toho dne již svědek v telefonu uloženou nemá, vybavuje si, že mu psala, že je z toho zničená a že má strach.

18. Před touto událostí se svědek s poškozenou normálně intimně stýkali, ale poté mu poškozená říkala, že se „jí to vrací“ a už spolu intimní styk neměli. Jejich vztah pokračoval, ale už to nebylo ono. Měli i období, kdy přespávali v autě. Svědek chtěl, aby poškozená šla do práce, ale ta si našla nového přítele s bytem a vztah se svědkem ukončila. Svědek přišel na to, že v době, kdy mu tvrdila, že přespává u kamarádky, byla už týden u nového přítele. Vztah skončil asi týden předtím, než poškozená měla nastoupit do výkonu trestu kvůli neplacení výživného, ale svědek jí ještě pomáhal se stěhováním a odvezl jí i do výkonu trestu. O znásilnění se poté již nebavili, ale ze situace vyplynulo, že poškozená jezdí do Prahy na „nějaké terapie“. V současnosti již není s poškozenou v kontaktu.
19. **Svědék Zdeněk F.** uvedl, že zná obžalovaného i poškozenou, ale není s nimi v bližším poměru. Jako řidič taxi dostal zakázku, aby poškozenou vyzvedl, tak pro ní zajel k Oáze, kde byla poškozená se svědkem A. Ten šel domů, zatímco poškozená ke svědkovi nastoupila do auta s tím, že chce, aby jí odvezl domů (k obžalovanému), ale pak se mu v autě rozplakala, že jí obžalovaný chtěl „něco udělat“, že pili a obžalovaný „to na ní zkusil“, že jí „ho chtěl dát do pusy“. Svědek obžalovanou již předtím vozil po Kladně i do Prahy, myslí si, že tam dělala striptérku, ale takovou ubrečenou ji nikdy nezažil. Ze situace vyplynulo, že poškozená chce na policii, tak jí tam odvezl a zazvonil, že mu „brečí v autě ženská, že byla znásilněná“.
20. **Dle úředního** záznamu se poškozená dostavila na Policii ČR, Obvodní oddělení Kladno dne 20. 5. 2019 v 00:15. Dle **protokolu s fotodokumentací** (č. l. 6 až 12) byla návazně jako neodkladný a neopakovatelný úkon provedeno ohledání poškozenou uváděného místa činu, tedy bytu obžalovaného na adrese ČS. Armády 3123, Kladno (01:45 až 02:15). Na místě nebyly zjištěny žádné stopy.
21. Dle **lékařské zprávy z 20. 5. 2019**, 03:52 (č. l. 92), byla poškozená přivezena policií na gynekologickou ambulanci pro pozření ze sexuálního napadení. Poškozená si stěžovala na bolestivost v oblasti krční páteře, v oblasti pravého lýtka ze zadní strany byly zjištěny 4 drobné hematomy kulatého tvaru, v oblasti holeně pak tvořící se 10 až 15 cm velký hematom. Vulva a pochva byla klidná, bez poranění či známek násilí. Poškozené bylo doporučeno vyšetření na pohlavně přenosné choroby, lékařka shledala, že je poškozená v psychicky labilním stavu a doporučila jí pohovor s psychologem, případně psychiatrem. Ošetřující lékařkou popsaným poraněním odpovídá **protokol o prohlídce těla s fotodokumentací** z 20. 5. 2019, 02:05 (č. l. 81-85), zachycující lékařkou popsanou modřina na pravé holeni, dále na hřbetě pravé ruky měla poškozená cca 1 cm oděrku.
22. Na **kamerovém záznamu z čerpací stanice Shell** ze dne 19. 5. 2019 (č. l. 141) je zachycen časový úsek od 16:13 do 16:17, během kterého obžalovaný s poškozenou coby spolujezdcem přijedou k čerpací stanici Shell, zastaví u výlohy prodejny, oba vystoupí a jdou si koupit cigarety (každý jde k jiné pokladně), posléze poškozená čeká před výlohou, v ruce má mobilní telefon, zatímco obžalovaný zůstává v prodejně a baví se s obsluhou, poté co vyjde před výlohu se baví s dalším členem personálu čerpací stanice, zatímco poškozená nasedá do automobilu a posléze společně odjíždí. Jednání aktérů na záznamu není ničím mimořádné, poškozená se při koupi cigaret chová zcela normálně i se usměje na obsluhu čerpací stanice. Mimořádná je pouze doba, po kterou se obžalovaný jak u pokladny, tak před výlohou baví s obsluhou, ale to je logické v kontextu toho, že na uvedené čerpací stanici sám pracuje a jde tudíž o jeho kolegy.
23. Soudní znalec MUDr. Antonín Brzek v přípravném řízení vypracoval na osobu obžalovaného **znalecký posudek z odvětví psychiatrie a sexuologie** (čten podle ustanovení § 211 odst. 5 tr. řádu). Nezjistil u obžalovaného duševní poruchu, doznívá mu pouze forenzně nevýznamný reaktivní depresivní stav. Sexuální parafie nebyla nezjištěna, falografické vyšetření svědčí pro gynekofilní heterosexualitu s preferencí dospělých žen a proti přítomnosti sadismu či

sadomasochismu. V době, kdy mělo dojít k trestnému činu, byl obžalovaný ve stavu těžší prosté alkoholové opilosti, která způsobovala podstatné snížení schopností rozpoznávacích i ovládacích. Závislost na alkoholu ani jiných návykových látkách nebyla nezjištěna (vyjma forenzně nevýznamné závislosti na nikotinu), obžalovaný se do stavu opilosti uvedl dobrovolně, kdy účinky alkoholu mu byly známi. Ze znaleckého hlediska nebyl shledán důvod k nařízení ochranné léčby. Obžalovaný je dle závěrů znaleckého posudku schopen plnohodnotné účasti na trestním řízení.

24. Ze **spisů Okresního soudu Kladno sp. zn. 26 T 189/2016 a sp. zn. 6 T 63/2019** plyne, že poškozená byla trestním příkazem jmenovaného soudu z 16. 12. 2016 v prvně uvedené věci odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců, který jí byl podmíněně odložen za stanovení zkušební doby v trvání 16 měsíců, za trestný zanedbání povinné výživy, kterého se zjednodušeně řečeno dopustila tak, že od dubna 2015 do srpna 2016 vědomě neplnila svoji výživovací povinnost ke svému nezletilému synovi Radku L. [REDAKCE], nar. [REDAKCE], kdy dle rozhodnutí soudu o výživném měla platit 800 Kč měsíčně, což nečinila, byť se její měsíční honoráře pohybovaly okolo částky 10 000 Kč měsíčně, přičemž jinou práci si přes Úřad práce ČR nehledala. V druhé jmenované věci byla poškozená odsouzena trestním příkazem z 13. 5. 2019, k trestu odnětí svobody na sedm měsíců podmíněně se zkušební dobou 20 měsíců za současného vyslovení dohledu, a to opět pro úmyslné neplnění výživovací povinnosti vůči svému výše jmenovanému synovi v navazujícím časovém období od září 2016 do března 2019 s tím, že poškozená v uvedeném období nikde stabilně nepracovala, na Úřadu práce ČR nebyla registrována a pouze na základě dohody o provedení uměleckého výkonu pracovala v nočních klubech v Praze jako gogo-tanečnice s měsíčním výdělkem cca 6 000 Kč. Ve věci 26 T 189/2016 k průběhu zkušební doby poškozená ve veřejném zasedání dne 20. 8. 2019 mimo jiné vypověděla, že spolubydlíci „ruplo mezi ušima“ a pokusil se jí v květnu znásilnit, od té doby nepracuje a snaží se „z toho dostat“ pomocí terapie a Bílého kruhu bezpečí. Soud vyslovil, že se poškozená neosvědčila a uložený trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců se vykoná. Obdobně ve druhé věci poškozená dne 26. 11. 2019 při veřejném zasedání uvedla, že od května 2019, kdy se jí pokusil spolubydlíci znásilnit, je na tom psychicky velmi špatně, vyhledala pomoc přes Bílý kruh bezpečí, uzavřela se před světem, nebyla schopná vyjít ven.
25. Dle **zprávy Bílého kruhu bezpečí** (č. l. 149) poškozená vyhledala pomoc v pražské poradně Bílého kruhu bezpečí dne 21. 5. 2019 s tím, že se jí před dvěma dny pokusil znásilnit spolubydlíci. Konzultovala věc s právníkem a psychologem, poradci vyhodnotili, že se jí o věci obtížně hovoří a je silně traumatizovaná, konzultace se proto zaměřila na zvládání viktimizace a byla jí nabídnuta bezplatná podpurná terapie v Bílém kruhu bezpečí a předány kontakty na krizovou ambulantní pomoc. Nabídku terapie poškozená nevyužila, opětovně Bílý kruh bezpečí kontaktovala telefonicky 15. 9. 2019 s tím, že po znásilnění se uzavřela do sebe, přestala komunikovat s okolím a nebyla schopná vyjít ven. Po absolvování deseti sezení u terapeuta začala opět fungovat, ale mezitím přišla o práci a dostala se do problémů, dozvěděla se, že má nastoupit na čtyři měsíce do výkonu trestu odnětí svobody. V rámci konzultace opakovala, že kdyby nebylo onoho pokusu o znásilnění, tak by se do takové situace nedostala.
26. K obžalovanému dle **zprávy o pověsti Magistrátu města Kladna** (č. l. 109) nejsou negativní poznatky, v **opisu z evidence přestupků** (č. l. 110) ani v **opisu z evidence Rejstříku trestů** (č. l. 111) nemá obžalovaný žádný záznam.
27. Trestný čin znásilnění patří ke skutkovým podstatám, u kterého typicky nebývá větší množství důkazů, a o to větší pozornost je třeba věnovat jejich rozboru, zejména pak stěžejním a zpravidla protichůdným výpovědím obžalovaného a poškozené.
28. Výpověď obžalovaného v řadě bodů popisujících společné bydlení s poškozenou odpovídá výpovědi poškozené, zásadní rozpor v této části je až ohledně postoje obžalovaného ke dluhu poškozené na nájemném. Na jedné straně obžalovaný popisuje dluh poškozené jako zásadní

problém, který jí důrazně vytkl při druhé neúplné platbě nájemného, poté ho s ní opakovaně řešil, týden před oslavou ji již výslovně upozorňoval, že pokud nezaplatí, tak se bude muset vystěhovat, a finálně den po oslavě svých narozenin jí dal ultimátum, že má poslední den na zaplacení, jinak ji z bytu vystěhuje. Oproti tomu poškozená sice obecně existenci dluhu nezpochybňuje, ale tvrdí, že obžalovanému skutečnost, že mu dluží na nájemném, zásadně nevadila, a že akceptoval, že mu ho splatí, až se zlepší její finanční situace. Poškozená na rozdíl od obžalovaného zhoršení jejich vztahu nedává do souvislosti s neplacením nájmu, ale s průběhem společné dovolené, kdy jí obžalovaný vyčítal, že místo toho, aby ji strávila s ním, se v jejím průběhu bavila s jinými muži.

29. Nelze přehlédnout, že bez ohledu na neplacení nájmu to byl obžalovaný, kdo přišel s tím, že poškozené uhradí dovolenou. Těžko mu mohlo jít pouze o ekonomickou stránku věci, pokud místo toho, aby se domáhal zaplacení nájemného, dal poškozené „dárek“ na který vynaložil více, než kolik mu poškozená dlužila. Zároveň je zřejmé, že obžalovaný takto nejednal ani čistě z kamarádství či přátelství, jelikož se zaplacením dovolené za poškozenou měl spojená jistá očekávání. O jejich konkrétní podobě by bylo možné pouze spekulovat, nicméně výpovědi obžalovaného a poškozené se opět shodují, pokud jde o to, že si obžalovaný počínal majetnický a vyčítal poškozené, že vyvolává zájem jiných mužů a netráví veškerý čas s ním. Pouze z titulu pronájmu pokoje, přátelství či kamarádství nebyl důvod si takto poškozenou nárokovat a negativně reagovat na to, že se líbí jiným mužům a nechtěla veškerý čas věnovat obžalovanému. V obžalovaném nicméně jednání poškozené vyvolávalo pocit, že „jako blbec za ni vše zaplatil“ a ona se mu pak nevěnovala (viz příslušné části výpovědi obžalovaného). Jinak řečeno, obžalovaný očekával, že když je mu poškozená „dlužná“, tak mu přinejmenším bude věnovat svoji veškerou pozornost.
30. Uvedené svědčí o tom, že se začalo v průběhu společného bydlení rozcházet, jak obžalovaný vnímal poškozenou a jak poškozená vnímala obžalovaného. Zatímco poškozená brala obžalovaného tak, že narazila na hodného o dvacet let staršího muže, kterého nebrala ani jako hypotetického partnera, a se kterým si proto o to svobodněji může popovídat (viz výpověď poškozené), obžalovaný si postupně začal dělat na poškozenou nároky. Obžalovaný to ve své výpovědi příhodně charakterizoval tím, že si myslel, „že když pro ni něco udělá, tak mu to vrátí“. Z hlediska kontextu a očekávání obžalovaného nelze přehlédnout, že poškozenou vnímal v souvislosti s její profesí tanečnice v nočních klubech a přinejmenším jednoho výstupu v pornografickém videu. Z hlediska sexuální apetence obžalovaného lze pak z výše citovaného znaleckého posudku pro kontext doplnit, že oba předchozí dlouhodobější vztahy obžalovaného byly z jeho pohledu časem neuspokojivé, protože mu partnerky nedopřávaly dostatečně často pohlavní styk.
31. Obžalovaný uvádí, že týden před oslavou svých padesátin stupňovat tlak na poškozenou ohledně dlužného nájemného a dal jí ultimátum, že pokud situaci nedá do pořádku, tak se musí vystěhovat. Poškozená nic takového ve své výpovědi neuvedla, nepopsala, že by došlo k nějaké další krizi ohledně jejich společného bydlení, že by řešila, jak sehnat peníze, či si hledala jiné bydlení. Naopak se chystala na oslavu narozenin obžalovaného, připravovala pro něj taneční vystoupení, udělala pro něj i kostým (vystoupení i kostým obžalovaného byly potvrzeny výpověďmi svědků). Nic nesvědčí o tom, že by se vztah poškozené k obžalovanému měl v předmětném týdnu nějak dramaticky zhoršit, poškozená se nechovala tak, že by jí měl obžalovaný každou chvíli vystěhovat z bytu, ale tak, aby se oslava jeho narozenin vydařila.
32. Obžalovaný i poškozená v noci z 18. na 19. května popíjeli alkohol, dle znaleckého posudku byly ovládací i rozpoznávací schopnosti obžalovaného podstatně snižené, ale zachovalé. Není podstatné, kolik konkrétně toho kdo vypil (zde se výpovědi obžalovaného, poškozené a svědků poněkud rozcházejí), ostatně v dané situaci nelze očekávat, že by se jednotliví aktéři soustředili na počítání cizí konzumace, byli schopni rozlišit, jestli si někdo dal alkoholický nebo nealkoholický drink, či zda poškozená při návštěvě toalety zvracela (nejde o okolnost, u které by byl důvod očekávat, že ji obratem sdělí ostatním). Z hlediska věci je podstatné, že se následně obžalovaný a

poškozená shodují, že se před ránem sešli doma, oba v sobě měli nějaký alkohol, ale ve výsledku nikdo nebyl tak opilý, že by nevěděl, co dělá. Zatímco dle výpovědi obžalovaného si chvíli povídali a pak šli každý do svého pokoje spát (soud mohl při hodnocení důkazů vyjít pouze z výpovědi obžalovaného před soudem, k verzi popsané obžalovaným před znalcem nelze přihlížet), poškozená popsala v přípravném řízení i před soudem konzistentně (drobné odchylky ve výpovědích učiněných s časovým odstupem jsou normální a nezpochybňují věrohodnost) a věrohodně, jak po obsahové stránce, tak z hlediska toho, jak soud mohl podání výpovědi před soudem co do způsobu a formy přímo hodnotit, že se obžalovaný násilím a pohrůzkou zničením jejího mobilního telefonu (podrobně poškozenou popsáno v přípravném řízení), domáhal pohlavního styku, osahával ji nejprve v kuchyni na prsou a hýždích, poškozenou, ač ho odstrkovala, zatáhl do ložnice, kde ji strhl na postel (při čemž se praštila do nohy a následně se jí udělala modřina), dále ji osahával, vyžadoval orální sex, přes její odpor jí strkal prsty do pochvy, zasunul jí svůj obnažený penis do úst, ale po nějaké době, aniž dosáhl vyvrcholení, svého jednání zanechal a nechal poškozenou odejít.

33. Při samostatném hodnocení výpovědi obžalovaného je samozřejmě možné, že by si skutečně jen popovídali a pak šli každý do svého pokoje spát. Při hodnocení výpovědi obžalovaného v kontextu výpovědi poškozené však verzi poškozené, respektive obžaloby podporuje, že i ze samotné výpovědi obžalovaného lze dovodit motiv pro sexuální útok, zatímco motiv pro křivé obvinění absentuje. Obžalovaný se dle vlastních slov „cítil jako blbec“, že mu poškozená nijak neodplácí to, že ji nechává u sebe bydlet bez ohledu na neplacení nájmu, že místo toho, aby „ocenila“, že jí zaplatil dovolenou v Egyptě, vzala tamní pobyt jako příležitost bavit se s jinými muži. Na oslavě jeho padesátých narozenin ani nezůstala do konce a raději kamsi odešla se svým přítelem. Vlivem zkonsumovaného alkoholu byly psychické zábrany obžalovaného otupělé, poškozenou vnímal jako ženu „lehčích mravů“, pro kterou by přece nebylo „nic hrozného“ se mu odvděčit pohlavním stykem, a to alespoň formou orálního sexu. Soud nemá důvod nevěřit poškozené, že jí obžalovaný již dříve zmiňoval, že by mu mohla dluh na nájemném „splatit jinak“, což poškozená tehdy brala jako vtipkování. Ať již tuto poznámku obžalovaný původně myslel jakkoliv, zjevně předmětného dne ráno došel k závěru, že se může na poškozené pohlavního styku domáhat. Asi příslovečnou poslední kapkou bylo, že se s ním poškozená to ráno nechtěla bavit, a místo toho si psala se svým přítelem (tato zmínka poškozené chronologicky zapadá do toho, že poškozená dorazila v rámci společné cesty vozem taxi se svědkyní K. [redacted] a se svým přítelem domů jako první, zatímco jejího přítele taxi vysazovalo jako posledního a poté si ještě s poškozenou psal, že jsou oba v pořádku doma – viz výpověď svědka A. [redacted]), takže obžalovaný prvotně zaútočil na mobilní telefon, který odváděl pozornost poškozené, na kterou si činil nárok, a následně po ní začal požadovat pohlavní styk. Poškozená pohlavní styk odmítala, ani hrozba zničení telefonu ji nepřiměla být obžalovanému po vůli, a tak následně využil svoji fyzickou převahu k tomu, aby násilím pohlavního styku dosáhl. Popsaný průběh znásilnění (soud vychází z popisu poškozené, kterému uvěřil) plně odpovídá výše uvedenému psychickému rozpoložení obžalovaného, poškozená zcela věrohodně popsala, jak obžalovaný svým verbálním projevem při činu i po něm své počínání bagatelizoval (poznámky, že to „není nic hrozného“ a že se vlastně „tolik nestalo“). I poté, co násilím poškozené vsunul svůj penis do úst, stále očekával, že poškozená na to bude reagovat sexuálně aktivně (viz poznámky obžalovaného, že očekával, že „to poškozená umí lépe“ a poznámka po činu, že to „nebylo nic moc“), zatímco poškozená reagovala pláčem a odporem. Takový průběh znásilnění zřejmě sexuálnímu očekávání obžalovaného neodpovídalo, vyvrcholení nedosáhl a nakonec svého jednání zanechal s tím, „že na to nemá“ (což v principu odpovídá tomu, že ho dle falometrického vyšetření násilí na sexuálním objektu primárně nevzrušuje).
34. Poškozenou plně věrohodně popsáný průběh znásilnění pak dále podporuje její jednání po činu, které lze navíc již ověřit výpověďmi slyšených svědků. Tato svědectví samozřejmě přímo samostatně nedokazují, že se stalo to, co poškozená svědkům uvedla (svědci sami nic z jí

popisovaného neviděli), ale dokazují, jak se poškozená po činu chovala, a umožňují prověřit konzistentnost jejích tvrzení. Skutečnost, že poškozená okamžitě poté, co se dostala k telefonu, či se dostala do přítomnosti jiných osob, nevyužila takové příležitosti k přivolání policie, nelze v žádném případě brát jako okolnost svědčící pro krivé obvinění. Reakce obětí znásilnění bývají velmi rozdílné, ohlášení činu s časovým odstupem je i u znásilnění neznámým pachatelem, natož v případě znásilnění známým pachatelem, zcela běžné. Do viktimologického obrazu oběti znásilnění plně zapadá poškozenou popsaná obava, že jí nikdo nebude věřit. Bezprostředně po činu si řada obětí znásilnění prochází fází, kdy sama má obtíže akceptovat, že se jí něco takového skutečně mohlo stát, a v případě znásilnění blízkou osobou má velký význam i to, že se oběť musí vypořádat s tím, že dané osobě důvěřovala a nepovažovala za možné, že by jí něco takového udělala. Není ostatně výjimečné ani to, že oběť sama sebe přesvědčí, že vlastně v daném případě o znásilnění ani nešlo, a čin nikdy neoznámí, popřípadě ho začne řešit až třeba s několikaletým odstupem poté, co se znásilněním způsobené trauma opětovně vynoří, či se oběť postupně vzpomíná do té míry, že má již dost síly se skutečné povaze svých vzpomínek postavit.

35. Obhajoba kladla poměrně značný důraz na to, že poškozená, aniž by ji obžalovaný „držel v šachu pistolí“, po činu s obžalovaným klidně jela vyzvednout dárky z oslavy, při zastávce pro cigarety na čerpací stanici se chovala naprosto normálně, a „dokonce“ se usmála na obsluhu. Tuto argumentaci je nutné naprosto odmítnout. Oběti znásilnění nelze stereotypizovat do obrazu „plačících trosek“, které by se nutně měly bezprostředně po činu zhroutit v slzách a nebýt schopné se v sociálně adekvátní situaci usmát. Zpracovávání traumatu je velmi individuální, a navíc za situace, kdy je oběť stále s pachatelem, lze zaznamenat, že se některé oběti snaží vůči pachateli vystupovat maximálně nekonfliktním způsobem, vyhovět jeho požadavkům ve vědomé či podvědomé snaze nezavdat pachateli záminku k dalšímu útoku (který samozřejmě nemusí hrozit bezprostředně v daném čase a místě). V daném konkrétním případě poškozená zcela logicky a přesvědčivě vysvětlila, že se chovala adekvátně tomu, že se obžalovaný tvářil, jako by se nic nestalo, nechtěla se vzpěčovat jeho požadavku na pomoc s převozem dárek, a šlo jí o to, aby se vše rychle odbylo a ona pak mohla od obžalovaného pryč za přítelem (snaha nezavdat důvod konfliktu v kombinaci se snahou o únik, jakmile to pachatel dovolí). Pokud pak poškozená měla obavy, že jí nikdo nebude věřit, těžko lze její verzi zpochybňovat tím, že se nesvěřila první osobě, kterou potkala, zvláště pak když v daném konkrétním případě šlo o čerpací stanici, kde pracoval obžalovaný, a tudíž poškozená očekávala, že obsluhu tvoří jeho známí. Typickým projevem oběti znásilnění není to, že na setkání každému sděluje, že byla znásilněna. Velmi často se naopak snaží tvářit, že se nic nestalo, výjimkou není ani to, že systematicky zničí veškeré stopy po znásilnění v instinktivní snaze „vymazat“, co se jí stalo. Z pohledu soudu není nijak zarážející, že se poškozená v dané fázi chovala, jako kdyby se nic nestalo, projevy emocí držela pod kontrolou a dala jim průchod teprve poté, co se začala cítit v bezpečí, a o znásilnění řekla až osobám, se kterými prožila noc bezprostředně před znásilněním. Ostatně ani vůči vlastnímu příteli pro ni nebylo jednoduché o znásilnění mluvit – viz v tomto shodné a plně věrohodné pasáže výpovědi poškozené a svědka A[REDAKCE]. Ani poté, co jí svědkyně K[REDAKCE] i svědek A[REDAKCE] shodně řekli, že by měla jít na polici, stále nebyla přesvědčená, zda má trestní oznámení skutečně podat či nikoliv. V tomto ohledu nelze přehlédnout rozpor, kdy tehdejší přítel poškozené, svědek A[REDAKCE], měl za to, že se s poškozenou loučí s tím, že je poškozená již rozhodnuta, že taxíkem pojedje na policii, ale soud nemá důvod nevěřit výpovědi taxikáře, svědka F[REDAKCE], po kterém poškozená místo toho naopak požadovala, aby ji odvezl domů, tedy se zjevně opět rozmyslela a přes naléhání svého přítele na policii jet nechtěla. Teprve poté, co se v taxíku opět rozplakala a i „cizí“ muž ji návazně přesvědčoval, aby věc oznámila, se odhodlala k tomu, aby se nechala na policii odvézt. Sama k tomuto pak uvádí, že pokud by ji svědek F[REDAKCE] fakticky nepředal rovnou do rukou policie (viz výpověď jmenovaného svědka, že poškozenou u policie nevysadil, ale sám ještě na služebně zvonil a vysvětloval, že má ve voze plačící oběť znásilnění), není si jistá, jestli by sama na policii došla.

36. Obraz chování poškozené odpovídající oběti znásilnění pak dokresluje její prakticky bezprostředně navazující návštěva Bílého kruhu bezpečí, kdy dle příslušné zprávy přítomný psycholog a právník z jejího jednání došli k závěru, že poškozená aktuálně prožívá trauma a doporučili jí terapii, kterou pak poškozená absolvovala (je zcela nevýznamné, zda obžalovaná využila nabídku terapie v rámci jmenované organizace, či si ji, jak plyne z obsahu její telefonátu na Bílý kruh bezpečí dne 15. 9. 2019 a jak obecně potvrzuje i svědek A■■■■, zajistila někde jinde).
37. Na rozdíl od vžitých mýtů převážná část obětí znásilnění vzdá intenzivnější obranu a během znásilnění neutrpí znatelnější fyzické poranění, ani skutkový děj nezanechá významné věcné stopy. V tomto kontextu není nijak zarážející, že v rámci ohledání místa činu nebyly žádné zjištěny. Oproti jiným případům takovýchto znásilnění je spíše až důkazně „nadstandardní“, že na těle poškozené byly znatelné modřiny a oděrka, které samozřejmě samostatně vzato mohly vzniknout různým způsobem, ale v kontextu důkazní situace plně odpovídají verzi poškozené.
38. Zatímco dokazování přesvědčivě ilustruje, jaké události a duševní pochody vedly obžalovaného do situace, kdy poškozenou jí popsáním způsobem znásilnil, poškozené chybí motiv ke křivému obvinění. Obhajoba motiv konstruuje na základě existence dluhu a hrozby ztráty bydlení. Soud se tímto závěrem neztotožnil. Má jednak za to, že obžalovaný úmyslně zveličuje, jaký problém pro něj neplacení nájemného představovalo a rozsah konfliktů, ke kterým kvůli tomu docházelo (viz k tomu již výše), a dále neshledává, že i kdyby obžalovaný poškozené skutečně takto kvůli neplacení nájmu vyhrožoval, bylo by to pro poškozenou motivem k takovému křivému obvinění. Poškozená před činem i po činu řešila svoji situaci rozličně, ztráta bydlení by pro ni nebyla novou životní situací, křivým obviněním si reálně nemohla uchovat možnost bydlení u obžalovaného a fakticky po obvinění nereagovala tak, že by v bytě dále bydlela např. s tím, že pokud by jí nyní chtěl vyhodit, tak by to bylo působení na svědka, ale naopak zcela v souladu se svým tvrzením, že se obžalovaného bojí, využila zadržení obžalovaného policií k tomu, aby si sbalila věci a mohla se od něj odstěhovat (protože vše nestihla odnést, než byl propuštěn, zavolala si i policii, aby mohla stěhování bezpečně dokončit). Z hlediska bydlení tedy poškozená podáním trestního oznámení nic nezískala. Rovněž nereálné je, že by motivem křivého obvinění bylo to, že obžalovanému dlužila, či jakási msta za to, že po ní obžalovaný požadoval úhradu dluhu. Zaprvé v situaci, kdy obžalovaný neměl naprosto nic písemně, tak pokud už by chtěla poškozená lhát, nemusela obžalovaného z ničeho obvinít a mohla mu prostě popřít ujednání úplaty, či např. tvrdit, že s obžalovaným navázala v rámci soužití vztah a ten po ní proto již dále úhrady nepožadoval, a naopak jí ještě zaplatil společnou dovolenou. Pokud by obžalovaná měla mít intelektuální a herecké schopnosti a současně být bez morálních zábran, aby dokázala fingovat takovéto křivé obvinění, nepochybně by nepotřebovala obžalovaného kvůli relativně drobnému dluhu křivě obviňovat ze znásilnění, respektive by si mohla vymyslet „lepší“ a z hlediska hrozícího trestu pro pachatele podstatně nepříznivější skutkový děj. Zadruhé, pokud si uvědomíme, že poškozená roky neplatí výživné na svého nezletilého syna, a to bez ohledu na to, že pro neplacení výživného byla již dvakrát odsouzena, takže jí byl nakonec kvůli tomu dokonce i nařízen výkon původně podmíněného trestu odnětí svobody, těžko si lze představit, že by pro ni představoval „obyčejný“ dluh vůči obžalovanému natolik palčivý problém, že by kvůli tomu měla důvod a potřebu ho křivě obvinít.
39. Obecně lze dodat, že případy křivých obvinění ze znásilnění nejsou nijak zvlášť četné a zpravidla k nim dochází v konkrétních, z hlediska motivu ke křivému obvinění relativně čitelných případech. Oběti znásilnění, zvláště pak u znásilnění blízkou osobou, zpravidla velmi váhají, zda znásilnění vůbec nahlásit (tedy uvažují přesně tak jako poškozená), kdy mají strach z toho, zda jim někdo uvěří (opět plná shoda s poškozenou) a jsou si vědomy toho, že být obětí znásilnění je stále společensky poměrně stigmatizující, kdy se vždy najdou tací, kteří budou spíše ochotni věřit té verzi, že šlo o křivé obvinění, kterým dotčená nějakého „chudáka“ dostala do vězení, popřípadě se „přinejmenším“ stanou terčem spekulací na téma, že určitě udělaly něco, čím znásilnění vyprovokovaly.

40. S obhajobou lze souhlasit, že pokud jde o hodnocení osoby obžalovaného a poškozené, tak zatímco dosud netrestaný obžalovaný vedl dosud řádný život, tak poškozená si bez ohledu na svoji vyživovací povinnost k synovi roky není schopna zajistit řádné zaměstnání, pro neplacení výživného byla dvakrát odsouzena, výživné nezačala hradit ani ve zkušební době a nenastoupila ani nařízený dohled. Uvedené však neznamená, že poškozená lhala, zatímco obžalovaný mluvil pravdu, ani nevylučuje, aby soud uvěřil výpovědi poškozené, a nikoliv obžalovanému. I osoby s podstatně horším morálním profilem se stávají oběťmi trestné činnosti a vypovídají pravdivě, a naopak dosavadní bezúhonný život nevylučuje, že se takováto „mravně zchovalá“ osoba nedopustí závažného trestného činu a pak se bude snažit vyhnout trestní odpovědnosti nepravdivou výpovědí. Jde pouze o dílčí okolnosti, které soud musí zohlednit ve svých úvahách při procesu hodnocení důkazů, kdy obecně u každé výpovědi je třeba řešit, do jaké míry je pravděpodobné, že by dotčená osoba mohla vypovídat nepravdivě.
41. V tomto ohledu, pokud jde o výpověď obžalovaného, je jasné, že i osoba dosud netrestaná by reálně takovou nepravdivou výpovědí mohla účelově popírat svoji vinu, a to jak s ohledem na ohrožení trestní sazbou odnětí svobody až na deset let, tak s ohledem na společenskou stigmatizaci spojenou s takovýmto druhem trestné činnosti. Poškozená je oproti obžalovanému v jiném postavení, křivým obviněním by nic nezískala (nejde např. o situaci sporu o svěření dětí, kdy by potřebovala očernit partnera), naopak by se jím vystavila riziku obvinění z přečinu křivého obvinění, pro který by jí hrozily až tři roky odnětí svobody. I když se tedy s ohledem na horší morální zchovalost teoreticky připustí, že by poškozená mohla mít větší sklony k lhaní, to jí to samo o sobě nedává žádný motiv k tomu, aby obžalovaného takto obvinila ze znásilnění. Soud žádný motiv pro křivé obvinění obžalovaného u poškozené neshledal.
42. Kromě jistých závad vztahujících se k osobě poškozené není vyjma tvrzení obžalovaného nic, co by výpověď poškozené zpochybňovalo, vše popsala v odpovídající míře konzistentně, a z hlediska prožívání oběti znásilnění zcela věrohodně, její výpovědi odpovídají zjištěná poranění i výpovědi svědků (soud opakuje, že tyto výpovědi hodnotí ve vztahu k jednání poškozené po činu a co do konzistence jejích tvrzení, samotný fakt, že poškozená něco někomu řekla, samozřejmě neznamená, že říkala pravdu). Soud výpovědi poškozené proto plně uvěřil, a co do průběhu znásilnění učinil skutkový závěr v podstatných bodech shrnutý ve skutkové větě výroku na základě obsahu její výpovědi, zatímco výpověď obžalovaného vyhodnotil jako částečně účelový konstrukt, kdy se obžalovaný odchýlil od popisu skutečnosti jednak v tom, že popřel, že ke znásilnění došlo (dle obžalovaného si popovídali a šli spát), a dále si upravil pasáže týkající se sporů o nájemné tak, aby poškozené vykonstruoval alespoň nějaký motiv pro křivé obvinění.
43. V žádném případě nejde o jakýsi obhajobou dovozovaný „nový precedens“, že k usvědčení postačuje, pokud údajná poškozená před trestním oznámením shodně popíše průběh skutku dalším osobám, které pak tímto „dosvědčí“, že k činu skutečně došlo. V řešené věci jde primárně o střet výpovědi obžalovaného a výpovědi poškozené, protože nikdo další samotnému činu přítomen nebyl, a jiné přímo usvědčující důkazy nejsou. Takovýto střet dvou protichůdných výpovědí není pro soudní praxi nijak nový a neznamená, že by soud mohl bez dalšího obžalovaného uznat vinným s argumentem, že poškozený neměl důvod ho křivě obvinít, ale ani to, že by obžalovaného mohl soud obžaloby bez dalšího zprostit s tím, že je to „tvrzení proti tvrzení“ a v pochybnostech má soud povinnost rozhodnout ve prospěch obžalovaného. Uplatnění této zásady má místo pouze v případě, kdy dokazováním nelze vinu s potřebnou mírou praktické jistoty prokázat. Samotný střet dvou protichůdných tvrzení neznamená, že takováto neodstranitelná pochybnost vzniká. Je vždy na soudu, aby v rámci volného hodnocení důkazů zhodnotil, zda lze některou z verzí potvrdit a druhou vyloučit, či se s potřebnou mírou praktické jistoty nelze pro žádnou z nich rozhodnout. V situacích, kdy je k dispozici omezený okruh důkazů, či dokonce rozhodnutí o vině závisí na jediném, rozhodujícím usvědčujícím důkazu, musí soud věnovat hodnocení důkazů zvláštní pozornost a být adekvátně kritický, ale není vyloučeno, aby obžalovaného plně usvědčil byť jediný důkaz. Soud přistoupil k hodnocení důkazů v této

věci s plným vědomím výše uvedeného a shledal, že verze obhajoby, respektive poškozené, plně snese zvýšené nároky na přesvědčivost důkazů. Verze poškozené je pro soud zcela přesvědčivá, plně odpovídá ostatním provedeným důkazům a vylučuje verzi obhajoby.

44. V návaznosti na skutkové závěry soud přistoupil k právní kvalifikaci.
45. Podle ustanovení § 185 odst. 1 tr. zákoníku se znásilnění dopustí, kdo jiného násilím nebo pohrůžkou násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy donutí k pohlavnímu styku, nebo kdo k takovému činu zneužije jeho bezbrannosti.
46. Kvalifikace podle ustanovení § 185 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku dopadá na případy, kdy čin uvedený v odst. 1 je spáchán souloží nebo jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží. Souloží je rozuměno spojení pohlavních orgánů muže a ženy. Pojem jiného pohlavního styku provedeného způsobem srovnatelným se souloží je vykládán tak, že nejde o soulož ve výše uvedeném smyslu, pohlavní orgán muže nebo ženy je nahrazen jinou částí těla, popřípadě předmětem. Mužský pohlavní orgán tak může být zasouván do jiných částí těla ženy (např. do úst, konečníku, mezižebra) nebo naopak do pohlavního orgánu ženy je zasouvána jiná část těla muže (např. prsty, jazyk) či nějaký předmět (např. vibrátor). Shodně viz například rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 841/2010 ze dne 20. 7. 2010.
47. Obžalovaný použil násilí (ve smyslu působení fyzické síly) vůči poškozené, a to se zjevným úmyslem donutit ji k pohlavnímu styku, který poškozená odmítala jak verbálně, tak tím, že obžalovaného od sebe odstrkovala a v mezích situace a svých fyzických dispozic ve srovnání s dispozicemi obžalovaného se mu vzpouzela. Obžalovaný díky své fyzické převaze dosáhl jak toho, že zasunul prsty do pochvy poškozené, což je samo o sobě kvalifikováno jako styk srovnatelný se souloží, jak bylo uvedeno výše, tak toho, že svůj penis zasunul do úst poškozené, kdy opět jde o styk srovnatelný se souloží. Je zcela irrelevantní, že obžalovaný neejakuloval. Dokonání jiného pohlavního styku není vázáno na ejakulaci, tento skutkový znak není vyžadován ani u soulože, kdy k jejímu dokonání v trestním smyslu postačuje proniknutí penisu do ženských pohlavních orgánů. Obdobně u orálního styku postačuje proniknutí penisu muže do úst ženy. Soud proto jednání obžalovaného právně kvalifikoval jako dokonáný trestný čin znásilnění ve formě donucení k pohlavnímu styku provedeným způsobem srovnatelným se souloží.
48. Obžalovaný byl významně ovlivněn alkoholem, ale nikoliv v míře, pro které by vymizela schopnost rozpoznávací či ovládací, věděl, že poškozená s ním pohlavní styk nechce, a svobodně se rozhodl, že ji bez ohledu na její postoj výše popsaným způsobem donutil k pohlavnímu styku srovnatelnému se souloží, a to ač si musel být přinejmenším na obecné laické úrovni vědom protiprávnosti svého jednání (viz také část výpovědi poškozené, kdy popsala, že ji obžalovaný odrazoval od podání trestního oznámení). Obžalovaný čin spáchal úmyslně, a to konkrétně v úmyslu přímém.
49. Soud obžalovaného proto shledal vinným zločinem znásilnění podle ustanovení § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, pro který je v odst. 2 citovaného ustanovení stanovena trestní sazba odnětí svobody na dva roky až deset let.
50. Soud při ukládání trestu a jeho výměry přihlédl v intencích ustanovení § 39 tr. zákoníku k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného, k jeho dosavadnímu způsobu života, k jeho chování po činu a k možnosti jeho nápravy.
51. Obžalovaný vedl až do spáchání tohoto zločinu řádný život, dosud nikdy nebyl trestán. Jednání bylo spácháno způsobem srovnatelným se souloží, ale při srovnání s jinými případy stejné právní kvalifikace nebylo použité násilí zvláště intenzivní, rovněž rozsah pohlavního styku byl relativně omezený. Vzhledem k osobě obžalovaného představuje spáchaný zločin zjevný exces, ke kterému došlo ve specifické situaci, kdy obžalovaný znásilnil svoji spolubydlící pod vlivem alkoholu, kdy převládala jeho frustrace z její domnělé „nevědomosti“ (byla by pouze spekulace, do jaké míry se na

činu podílela frustrace obžalovaného z jeho předchozích neúspěšných vztahů se ženami). Uvedené vinu obžalovaného nezmenšuje, ale z hlediska posouzení obecné nebezpečnosti obžalovaného nelze dojít k závěru, že by byl osobou ženám obecně nebezpečnou tak, jak je tomu u některých pachatelů této trestné činnosti. Šlo o selhání, které se pravděpodobně nebude opakovat, pro dosud netrestaného obžalovaného bude zřejmě i mírný, výchovný trest dostatečným ponaučením, aby své jednání a svá očekávání vůči ženám, kdy nelze očekávat, že realita odpovídá pornografickým materiálům a sexuálním fantasiím, do budoucna korigoval, včetně toho, že se zdrží přílišné konzumace alkoholických nápojů v situacích, kdy hrozí, že nebude schopen ovládat svůj pohlavní pud.

52. Soud shledal, že zejména s ohledem k osobě obžalovaného, je dostačující trest v trvání 2 let, tedy na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, který soud, s ohledem na osobu a poměry obžalovaného a jeho dosavadní řádný život podle ustanovení § 81 odst. 1 tr. zákoníku výkon trestu podmíněně odložil, protože k působení na obžalovaného, aby dále vedl řádný život, nyní není zjevně výkonu trestu třeba. Soud současně stanovil podle ustanovení § 82 odst. 2 tr. zákoníku zkušební dobu, kterou s ohledem na závažnost spáchaného zločinu stanovil na 36 měsíců, kdy tuto dobu shledává dostačující k posouzení, zda je obžalovaný schopen dále vést řádný život, nebo bude důvod přistoupit k výkonu trestu.

Poučení:

Proti rozsudku lze podat odvolání.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Odvolání se podává u soudu, proti jehož rozsudku směřuje (u Okresního soudu v Kladně), a to do osmi dnů od doručení opisu rozsudku. Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě, nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu 1. stupně, podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy. O odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Kladně rozhoduje nadřízený krajský soud - Krajský soud v Praze.

Kladno 14. ledna 2020

JUDr. Ivo Poštolka, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Miroslava Karlová.